

глава XXX

Пожарищата на Филиповград още димяха... Двете крепостни стени, които обикаляха южните хълмове, бяха изравнени с земята. И както латинците бяха опожарили богомилските български селища, така и Калоян унищожи ромейските поселения на града. Вамо яките каменни основи на бойниците на главната и най-голяма кула, които се издигаха върху средното тепе, стърчаха оголени и страни, сред развалините на изгорения град.

Изменникът Алексей Аспирета, който бе откъсвал връзка с Калоян и сам се беше провъзгласил за византийски император, още висеше обесен с главата надолу, посред града. Архиепископът посякоха на най-големия площад и кучетата още гловдеха кокалите му. Всички знатни ромей бяха изгорени на клада. Други насечени на парчета, както предателя Константин Торник и изхвърлени, без почтено погребение. Хиллади ромейци бяха преселени отвъд Истрия. Куманите пренасяха пленниците в жертва на жестоките си богове и товареха конете си с ценна плячка. Безброй стада бяха изпратени в Мизия. В Търново строг съд още разследване и най-малката вина у подозрените боляри и издаване безмилостни присъди. Налагаха мечувани до тогава наказания.

И изтръгна цялостния, целия целият полуостров. Нямаше изменническо потайно гнездо, което да не тръпнеше в очакване на жестоката разплата. Ромей и латинци еднакво минаваха под нож. А предателяте с българска кръв бяха още по-строго наказвани. В равна Романия се събираше несметна войска, която бе готова да потегли на поход при първия знак даден от Калоян Ромеоктен. Така го бяха нарекли. Ромеоубиецът... И той с зловеща радост приемаше да го зоват така. Защото разплащаше стари сметки.

След Василий Българоубиец трябваше да има Калоян Ромеоубиец.

Като призрак се луташе високата осанка на Калояна из димящите развалини. Беше станал още по-мързав, изглеждаше още по-висок. Дълбоки бръчки дълбасва посивялото му лице, косите му, оредели и побеляли, се виеха в бивши редки небрежно безредни около ушите му. Някаква страшна, непобедима сила го тласкаше неспирно, ден и нощ, без да му дава мира, без да му дава покой.

Мъст. Мъст докрай! Мъст за неговото измамено доверие!